

існуючих класифікацій монархій і по юридичних ознаках: поєднуються риси республіки і монархії (наприклад, в Малайзії), абсолютної і конституційної монархії (Кувейт), президентської і парламентської республіки (Колумбія по конституції 1991 р.). Голова держави і в монархії – наслідний і по життєвий (до його повноліття управляє державою регент і регентська рада). Вибори нового монарха переважно проводяться в тому випадку, коли припиняється династія. Разом з цим в сучасних умовах є такі монархи, де голова держави не по-життєвий і не наслідний, а перевибирається через певний проміжок часу. Така система існує в Малайзії і Об'єднаних Арабських Еміратах, своєрідних федеративних виборчих монархіях. В кожній з цих держав голова держави переобирається раз в 5 років. Це зближує голову держави – монарха з президентом, а монархічну форму правління з республіканською. Одна обидві держави залишаються монархіями, бо головою держави не може бути вибраний будь-який громадянин, який задовольняє виборчі кваліфікації і вимоги для президента, а тільки один з “місцевих монархів” – правителів складових частин федерації.

Отже з вище сказанного можна зробити висновок, що у ряді держав досить ефективно функціонують нетипові форми правління. У них поєднуються риси республіки і монархії (Малайзія), абсолютної і конституційної монархії (Кувейт), президентської та парламентської республіки (Колумбія).

У розвинених країнах, а іноді і в державах, що розвиваються на основі демократизації політичних режимів практично втрачені відмінності між монархією і республікою. За своїм характером монархії у Великобританії або Японії мало чим відрізняються від республік Франції чи Італії. У змішаних і «гібридних» формах правління втрачається жорсткість існуючих класифікацій і по юридичних ознаках.

Список використаних джерел

1. Чиркин В. Е. Нетипичные формы правления в современном государстве//Государство и право. – 1994 — № 1.
2. Чиркин В. Е. Государствоведение: Учебник / В. Е. Чиркин. — М. : Юрист, 1999.
3. Иванов В. Формы правления и политического режима. В поисках нового содержания // Логос. — 2008.
4. Хропанюк В. Н. Теория государства и права. Хрестоматия. - М., 1998
5. Конституционное право Зарубежных стран. Учебник в 2 - х томах - М.: изд. БЕК, 1995.
6. Конституції нових держав Європи та Азії / За ред. Шаповала В.М. К., 2001.
7. Конституційне право зарубіжних країн: Навчальний посібник/ За ред. В.О. Ріяки. -Київ: Юрінком Інтер, 2002.
8. Международное право: Учебник/ Под ред. М 43 И.Т. Блатовой. - М.: Юрид. лит., 1997.

**Здобувач кафедри конституційного права
та прав людини Національної академії
внутрішніх справ**

Павроз Тетяна Вікторівна¹

ГАРАНТІЇ СТАТУСУ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ ЯК СКЛАДОВИЙ ЕЛЕМЕНТ ЇЇ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ

Важливим елементом конституційно-правового статусу церкви виступають гарантії її статусу. Гарантії потрібні для забезпечення прав церкви, нормального існування та функціонування церкви в державі та суспільстві в цілому.

¹ Науковий керівник: Колодій А.М.

Дані гарантії закріплені, як в міжнародних, так і національних нормативно-правових актах. Головними нормативно-правовими актами, які регулюють гарантії статусу церкви в Україні є :

- Конституція України від 28 червня 1996 року, яка закріплює такі гарантії: в Україні закріплюється ідеологічна багатоманітність (статті 15); жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова (частина 3 статті 35); церква відділена від держави (частина 3 статті 35); держава гарантує рівність прав і свобод людини і громадянина незалежно від ставлення до релігії, забороняє будь-які форми обмеження прав громадян за ознаками релігійної приналежності (стаття 24); кожному гарантується свобода світогляду та віросповідання, включаючи право сповідати індивідуально або спільно з іншими будь-яку релігію або не сповідувати ніякої (частина 1 статті 35) кожному гарантується безперешкодно відправляти релігійні культи і обряди, вести релігійну діяльність (частина 1 статті 35); забороняється розпалювання релігійної ворожнечі (частина 1 статті 37); кожен має право на об'єднання, ніхто не може бути примушений до вступу в будь-яке об'єднання чи перебування в ньому (стаття 36); в разі, якщо релігійні переконання громадянина суперечать несенню військової служби, він має право на заміну її альтернативною службою (частина 4 статті 35) [1].

- Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 року, закріплює: «Кожна людина має право на свободу думки, совісті і релігії», що «включає свободу змінювати свою релігію або переконання і свободу сповідувати свою релігію або переконання як одноособово, так і спільно з іншими, публічним або приватним порядком в ученні, богослужінні і виконанні релігійних та ритуальних порядків» (стаття 18) [2].

- Міжнародний пакт про громадянські та політичні права від 16 грудня 1966 року відтворює право людини на свободу совісті і віросповідання закріплене в Загальній декларації прав людини від 10 грудня 1948 року, а також виносить інші положення які гарантують конституційно-правовий статус церков, зокрема, «Ніхто не повинен зазнавати примусу, що принижує його свободу мати чи приймати релігію або переконання на свій вибір. Свобода сповідувати релігію або переконання підлягає лише обмеженням, які встановлено законом і які є необхідними для охорони суспільної безпеки, порядку, здоров'я і моралі, так само як і основних прав та свобод інших осіб. Держави, які беруть участь у цьому Пакті, зобов'язуються поважати свободу батьків і у відповідних випадках законних опікунів забезпечувати релігійне і моральне виховання своїх дітей відповідно до своїх власних переконань.» (стаття 18) [3].

- Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод від 4 листопада 1950 року, закріплює, що «Кожен має право на свободу думки, совісті і релігії; це право включає свободу змінювати свою релігію або переконання і свободу сповідувати свою релігію або переконання під час богослужіння, так і спільно з іншими, публічним або приватним порядком в богослужінні, ученні, виконанні релігійних і культових обрядів» (частина 1 статті 9) [4].

Відмітимо, що вищезазначені нормативно-правові акти не згадують церкви як такої, проте, норми продиктовані положеннями в них передбачають гарантії її статусу. Закріплення гарантій статусу церкви в Конституції України та в ряді міжнародних договорів, ратифікованих Україною підтверджує значущість даного правового інституту не тільки в Україні, а й на міжнародній арені.

В Україні в цілому створені гарантії статусу церкви, які забезпечуються міжнародними зобов'язаннями, які Україна взяла на себе. Проблеми залишаються із створенням саме зручного процедурно-правового механізму їх забезпечення та з підвищенням правової культури громадян.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28.06.1996 р. // Офіційний веб-портал Верховної Ради України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Загальна декларація прав людини: Міжнародний документ від 10 грудня 1948 р. // Офіційний веб-портал Верховної Ради України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_015
3. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права: Міжнародний документ від 16 грудня 1966 р. // Офіційний веб-портал Верховної Ради України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_043
4. Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод від 4 листопада 1950 року: Міжнародний документ від 4 листопада 1950 р. // Офіційний веб-портал Верховної Ради України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004

**Студентка № 101 групи ННІ № 3
Національної академії внутрішніх справ
Паламарчук Дар'я Володимирівна¹**

ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАХ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВИ.

При всіх можливих наукових аспектах розуміння сутності держави у практичному відношенні на перший план завжди виступає її конкретна характеристика, що знаходить свій вияв у державній діяльності, здійсненні державою функцій по управлінню суспільством. Функції держави здійснюються за посередництвом спеціально утвореного для цього інституціонального механізму, який визначається, як “механізм держави”, складається із різних державних органів, які об’єднуються у відносно виокремлену структуру – державний апарат, та інших державних інституцій. Попри великий спектр наукових досліджень, нині питання щодо поняття та ознак механізму держави все ще залишається актуальним, що супроводжується наявністю багатоманітності наукових поглядів.

Відтак, розглянемо основні бачення науковців щодо поняття механізму держави.

На переконання О.Ф. Скакун, механізм держави – це цілісна, ієрархічна, динамічна система державних органів, підприємств, установ, інститутів, що здійснює завдання і функції держави на основі і в межах права і слугує їй (держави) організаційно-економічною, організаційно-політичною, організаційно-соціальною, організаційно-культурною основою.

М.В.Цвік зазначає, що механізм держави – це сукупність державних органів, установ, підприємств та інших державних інституцій, за посередництвом яких практично здійснюються завдання й функції держави.

Представник львівської наукової школи М.С.Кельман вказує на те, що під зазначеним поняттям варто розуміти систему всіх державних організацій, які створюються для організації і безпосереднього здійснення завдань і реалізації функцій держави.

Інший представник цієї ж школи (П.М. Рабінович), розглядає механізм держави як систему всіх державних організацій, які виконують ті завдання і реалізують її функції. Серед таких організацій розрізняють: державні підприємства, державні установи (заклади), державні органи (органи держави).

Не менш цікавим із наукової точки зору є питання про ознаки зазначеного поняття. Відтак, на думку О.Г.Мурашина, ознаками держави є такі:

1. Складається з особливої групи людей, яка виокремилась із суспільства і займається тільки тим або головним чином тим, що управляє.

¹ Науковий керівник: Старицька О.О.